

"מול סכיני החמאס וגרזיני הג'האד"

תשובה על הצעת הליכוד להביע אי אמון בממשלה בשל ההסלמה במעשי הטרור

21 בדצמבר 1992

אדוני היושב ראש, כנסת נכבדה, לא אעלה סימני שאלה, על מה ולמה בחר הליכוד דווקא היום להביע אי אמון בממשלה. מתוך הכרה אישית ואמונה אישית, שרגשות מרבית העם היום מחפשים את המשותף, לא אכנס לדברי הפולמוס של הצעת האי-אמון. אעדיף להתמקד במדיניות הממשלה. כבר בתחילת הדברים ברצוני להבהיר לחברי הכנסת, ושיידעו גם אזרחי ישראל, גם תושבי מדינות ערב והפלסטינים בשטחים ובעולם כולו: הממשלה הנוכחית רצינית, כנה ואמיתי ברצונה לשלום, בכוונתה ובנחישותה להביא שלום לישראל. הממשלה הנוכחית מוכנה גם לפשרות ומבינה היטב את החיוניות והחשיבות העליונה בחיי שכנות טובה, חיים משותפים, למען כולנו, למען הדורות הבאים. אולם, באותה מידה של נכונות ונחישות, באותה מידה של דבקות במטרה, תילחם הממשלה הנוכחית בכל גילויי אלימות וטרור, והיא לא תיתן ולא תאפשר, לא ל"חמאס", לא ל"ג'האד האסלאמי" ולא לארגוני הטרור האחרים לפגוע באזרחי מדינת ישראל. היא תנקוט את כל הצעדים החוקיים העומדים לרשותה, כדי להילחם בארגוני הטרור הרצחניים. לא יכפתו את מדינת ישראל ברגליה ולא יכפתו את מדינת ישראל בידיה. היד שלנו, המושטת לשלום אמיתי, היא גם היד שתלחץ על ההדק כדי לפגוע במרצחים בעת פעילותם הנפשעת.

חברי הכנסת, מרגע שקמה הממשלה הנוכחית, היא הציבה לעצמה כמטרה מרכזית להביא שלום לעם ישראל עם סוריה, עם ירדן, עם לבנון, עם הפלסטינים בשטחים. עשינו ככל האפשר על פי דעתנו, כדי לקדם את השלום; הצענו נוסחאות חדשות במשא ומתן ואף נקטנו צעדי פיוס בשטח, הצעות ששום ממשלה אחרת לא הציעה עד כה. הוכחנו רצון טוב, כן ואמיתי, כי השלום חשוב בראש ובראשונה לנו, לילדנו. אנו זקוקים לו, אנו רוצים בו, אנו מאמינים כי המשא-ומתן שמתקדם לאטו יגיע לבסוף אל תחנתו הסופית - השלום. אולם, ככל שגברו הסיכויים לשלום, ככל שנראה היה שיש סיכוי לסופן של המלחמות, לקצו של סכסוך

הדמים שנמשך שנות דור, לחדול מן השכול, הדמעות והכאב, ככל שגבר הסיכוי הזה וגדל, חרף חילוקי הדעות בושינגטון, כך גבר גל הטרור, ובראשו הטרור האסלאמי הקיצוני. מאז 1 במרס 1992 ביצעו פעילי הארגונים הפונדמנטליסטים האסלאמיים, ה"חמאס" ו"הג'יהאד האסלאמי", 11 פיגועים. על פי מידע מודיעיני, אנחנו מייחסים להם 19 פיגועים נוספים. הסכין ה"חמאסית" רצחה בדם קר את דוד כהן ושמעון בירן והלנה ראפ ומשה בינו, עמיקם זלצמן ואבינעם פרץ, שמואל גרש וחגי עמית, שלום צברי ואודי זמיר, יובל טוטנג'י וערן סובלמן, זיכרונם לברכה, והאחרון שבקורבנות, רב-סמל בכיר ניסים טולדנו, שנחטף ונשחט על-ידי אנשי ה"חמאס". בפעולות אלה ואחרות נפצעו עוד תשעה אזרחים וחיילים, בהם - באורח אנוש וקשה. ה"חמאס" זרע מוות.

חברי הכנסת, בניגוד למחזות סוחטי הדמעות הנראים היום על מסכי הטלוויזיה, אין מדובר כאן בחבורה של צדיקים. מדובר כאן באחד הארגונים הרצחניים ביותר עלי אדמות, ששם לו כאידיאולוגיה ראשית וכמטרה להרוג, להרוג יהודים רק משום שהם יהודים, לחסל את מדינת ישראל ולמנוע בכל מחיר את השלום הצפוי שיבוא; והוא יבוא, על אפם וחמתם.

הרבה נאמר ונכתב על הארגונים האסלאמיים הפונדמנטליסטיים, תורותיהם ואנשיהם. אני פוטר את עצמי מן הצורך לעסוק בחבורת המטורפים הזו, אך כדי להאיר עיניים אביא לידיעתכם כמה "פנינים" משולי תורתם: "הבה נדפוק על דלתות המסגדים באמצעות גולגלות היהודים. נדבר בשפת האש והרובה"; "גורל היהודים להיות נטבחים על ידינו. קיבלנו למלא חובתנו לחברה ולענותם, כי עינויים הם גורל היהודי"; "אף יהודי אינו חף מפשע. יש להרוג את כל היהודים כולם. בכל ההיסטוריה הם הביאו רק מזל רע לעולם"; "אדמת פלסטין היא הקדש אסלאמי השייך למוסלמים עד קץ הימים. שחרור פלסטין כולה, מהים ועד הנהר, היא מטרה אסטרטגית שאין נעלה ממנה"; "ישראל תתקיים עד שיחסל אותה האסלאם. כשם שחיסל את קודמותיה"; "הג'יהאד הוא דרכנו, והמוות למען אללה הוא הנשגב בשאיפותינו". חברי הכנסת, מול סכיני ה"חמאס" וגרזני ה"ג'יהאד" החלטתה של מדינת ישראל נחושה להגן על כל אזרחי ישראל בכל מקום, יהא המחיר אשר יהא. כל אזרח יהודי וערבי בישראל יקבל הגנה. אך עם זאת אומר לכם היום, כי גם אם לא נוכל להגן על כל אזרחי ישראלי

בנפרד, תגובתנו על כל פיגוע תהיה קשה שבעתיים. אנו נאכיל מרורים את אנשי הטרור והמסייעים להם. לא יהיו רחמים.

חברי הכנסת, במסגרת מלחמת החורמה שלנו בטרור החליטה הממשלה ביום 16 בדצמבר 1992 לנקוט צעד חריג, כדי לפגוע בראשו של הנחש. על דעת הממשלה הוחלט להרחיק זמנית מתחומי השטחים פעילי ארגוני האסלאם הקיצוניים, מאלה המזינים את אש המהומות והטרור. למיטב הערכתי, הממשלה, בהחליטה על כך, ידעה את משמעותה של ההחלטה ואת ההשלכות הנובעות מכך. היה ברור לשרי הממשלה כי מדובר בהחלטה חריגה, כבדת משקל. אתמול, בישיבת הממשלה, חזרו ואישרו השרים את עמדתם והם עומדים מאחורי החלטת הממשלה בכל התוקף. לא היה ואין מדובר כאן בגירוש לצמיתות. לפי ההחלטה, מפקדי כוחות צה"ל ביהודה, בשומרון ובעזה חתמו על צווים שלפיהם הורחקו חברים בארגוני טרור, המסכנים בפעולותיהם חיי אדם או מסיתים לפעולות כאלה. הגירוש הוא לתקופה קצרה, שאינה עולה על שנתיים. כן נקבע כי תוקמנה ועדות עררים בראשות שופטים צבאיים, אשר תפקידן יהיה לדון ולהחליט בעררים שיוגשו לפניהן כנגד צווי ההרחקה הזמניים. בשונה מהמצב החוקי הקיים, תהיה לוועדות האלה סמכות מלאה לבטל את צו ההרחקה הזמנית, או לקצר את התקופה הנקובה בו, זאת בלא צורך להביא לאישור את החלטותיהן. הוועדות תוכלנה לדון בעררים שיוגשו להן בתוך 60 יום ממועד הוצאת צו ההרחקה, בלא נוכחות המורחקים, אשר יהיו רשאים להיות מיוצגים בפני הוועדה על-ידי עורך-דין או בן משפחה. צווים אלה נחקקו כהוראת שעה וזאת לנוכח האירועים החמורים, המסכנים את שלום הציבור, יהודים וערבים כאחד, והפוגעים באופן חמור בביטחון. לפי מיטב הבנתנו ושיפוטנו, צעד זה של הרחקה זמנית לתקופה קצובה, על בסיס פרטני, עולה בקנה אחד עם הוראות המשפט הבינלאומי והדין הישראלי.

חברי הכנסת, 415 פעילי ארגוני הטרור של האסלאם הקיצוני הורחקו ללבנון. על המבצע עצמו הוטל איפול והופעלה צנזורה, אך ורק כדי להבטיח את שלומם של חיילי צה"ל ואת ביצוע המשימה. בניגוד לדיווחים השקרניים בתקשורת, אין פעילי "החמאס" ו"ג'יהאד האסלאמי" מצויים בשטח הפקר, אלא בשטח ריבוני לבנוני, ועד הבוקר היו באזור שהיה נתון

בשליטה מלאה של צבא לבנון וממשלתה. התנאים כפי שהיו עד הבוקר במחנה המורחקים בלבנון אינם תנאים קלים. קר שם. אך אודה ואתוודה: אין בליבי רחמים כלפיהם. אני רואה את הבכיינות התקשורתית את נאומי הצביעות - וחושב הרבה על יתומיו של ניסים טולדנו, על אלמנתו של שמואל בירן ועל הוריו השכולים של שמואל גרש. הבוקר הובלו פעילי החמאס והג'יהאד על ידי קצין לבנוני בליווי אנשי תקשורת לצעוד בחזרה לעבר הגבול, לא בדיוק גבול ישראל, לעבר הגבול הצפוני של אזור הביטחון. כמעט באותו זמן הודיע שר ההגנה הלבנוני, כי ימנע מהמורחקים הללו מזון ועזרה כלשהי באמצעות הצלב-האדום הלבנוני והגורמים הוולונטריים האחרים. כל זאת כדי להוכיח לעולם ולבית-המשפט בישראל, שאנשי הטרור הללו נטולי מגן וזקוקים לרחמים. עמדתנו נחושה - לא ניתן להם לחזור. הצעד שנקטו הלבנונים נועד להשפיע על שופטי בית המשפט העליון בשבתם כבית-דין גבוה לצדק. תשאלו אותי, מניין אני יודע? ברדיו לבנון התפרסמה היום ידיעה בשמו של שר ההגנה הלבנוני, שהכוונה היא שהם ישבו בין העמדה הלבנונית ובין קצה גבול אזור הביטחון במגמה לתת סיוע לעורכי-הדין המגנים עליהם. לא אני אמרתי זאת. זה נאמר בשמו של שר ההגנה הלבנוני ברדיו לבנון. אנו ערים לביקורת וצופים בהצגות במסכי הטלוויזיה. אין אנו סבורים שהעולם כולו נגדנו, ואין זאת אומרת שאנו דוחים ביקורת של ידידים. ההיפך הוא הנכון. אנו קשובים לכל דעה, מוכנים לשמוע ביקורת, ואולם הביקורת הניתכת עלינו מהעולם המוחה ונותן לנו עצות באה מאותו עולם שלא הוציא הגה מפיו כאשר גורשו 300 אלף פלסטינים מכווית; וזה אותו עולם, שרואה יום יום ולילה לילה אלפים מתים, נטבחים, נשחטים, נאנסים, בבוסניה - ולא נוקף אצבע. משום מה העולם אוהב לעתים לבכות על כתפנו, ותודה לאל - הכתפיים שלנו רחבות וחזקות. אך כאשר מדובר בביטחוננו, בביטחון ילדינו - רק אנחנו נקבע מה טוב לנו.

אחת המטרות העיקריות של רוצחי השלום ורוצחי יהודים ופלסטינים היא לפגוע קשות במצבה הביטחוני של ישראל, להטיל אימה ופחד על אזרחיה, להתיש, לעייף אותנו כך שאל שולחן המשא-ומתן תגיע ישראל חלשה. אין שום סיכוי לכך. אנו מוכנים לפגוש ליד שולחן הדיונים כשוויים מול שוויים, אנשים כמונו, שרוצים בשלום - אך אל השולחן הזה נגיע חזקים,

כפי שהיינו תמיד. המאבק שלנו בטרור האסלאמי והאחר, נועד גם להאיר את העולם הרובץ בתרדמה, במיוחד לגבי הסכנה של האסלאם הפונדמנטליסטי. אנו קוראים לכל האומות ולכל העמים להקדיש מתשומת ליבם לסכנה הגדולה הנובעת מן האסלאם הקיצוני הזה. הוא הסכנה האמיתית והרצינית לשלומנו של העולם בשנים הקרובות. סכנת המוות רובצת לפתח עמים רבים, וכשם שמדינת ישראל הייתה הראשונה להבחין בסכנה הגרעינית העיראקית, כך אנו עומדים היום ראשונים בקו האש מול סכנת האסלאם הקיצוני.

חברי הכנסת, השלום הוא האויב הגדול של ה"חמאס" וה"ג'יהאד האסלאמי", וכדי להרוג את השלום - הם מנסים גם לפגוע בנו, לטבוח טבח המוני בילדי בית-הספר בירושלים, ולהרוג גם את אלה מבין הפלסטינים תושבי השטחים שבחרו ללכת בדרך השלום.

חברי הכנסת, מדיניות ממשלת ישראל הייתה ותהיה גם להבא בנויה על חתירה לשלום ומלחמת חורמה בטרור. למרות הכאב על הקורבנות שנפלו בחודשים האחרונים, אנו מוסיפים לדבוק בעשיית השלום. ואין בכוונתנו לחדול מן השיחות המתקיימות בווינגטון. בכוונתנו להגיע לשלום עם סוריה, לבנון, ירדן, והפלסטינים בשטחים. אנו מוסיפים להאמין כי הפתרון המדיני הוא זה שיקנה שלום לנו ולסובבים אותנו.

בחודשים האחרונים הגישה ישראל, בכל מסלולי השיחות מספר רב של הצעות חדשות כדי לקדם הידברות עם הצדדים הערביים. במכלול הירדני-פלסטיני נעשתה התקדמות גם בסבב הנוכחי, עבודה רצינית נעשתה בקבוצות המומחים בתחומים השונים שבמשא-ומתן עם ירדן, בתחומי המים, האנרגיה, איכות הסביבה, הכלכלה ועוד. הייתה התקדמות מסוימת במשא-ומתן עם ירדן גם בתחום המדיני. אשר לפלסטינים, נעשה מאמץ, בראש ובראשונה מצידנו, לקיים דיאלוג בנושאים שונים, ובראשם מה שקרוי סדר-היום; כלומר, קטלוג הבעיות שבינינו לבינם באשר להסדר הביניים ולניסוחו. הייתה התקדמות מסוימת, והיא נותנת מקום לתקווה באשר לאפשרויות להמשך. אינני רוצה בשום פנים ואופן לטשטש את הפער שעדיין קיים, אך הזמן מבחינתנו אינו מבזבז, והיוזמות לשם קידום המשא ומתן באו בראש ובראשונה מצדנו. בשיחות עם סוריה אנו מחפשים כל דרך ללמוד מהי נכונותה לשלום אמיתי, בעל תוכן ראוי

של נורמליזציה על כל המשתמע מכך. שמענו עד כה הגדרות מצומצמות בתחום זה, עם זאת, אנו קוראים בעיון כל התבטאות חיובית באשר לשלום של המנהיגות הסורית, ונשוב לשולחן המשא-ומתן מתוך מגמה זו. ובאשר ללבנון, לדאבונו הדומיננטיות הסורית נותנת אותותיה בעמדות שמציגים הנושאים-ונותנים הלבנונים. לפיכך מתנהל מסלול שיחות זה בקשיים.

חברי הכנסת, המשא-ומתן לעשיית השלום הוא משימה קשה ומורכבת. חרף הקושי, חרף המורכבות, נתמיד במחויבותנו לה, מחויבות אשר לא תפוג. נמשיך לחפש כל דרך, כל שביל, לשלום עם שכנינו, ואני משוכנע כי בהתמדה, בסבלנות, בחשיבה מתמדת, גם נגיע לכך. כמובן, נחוצה לכך גם יד מושטת מצד שכנינו. אנו נמשיך לחפש כל דרך לשלום ולביטחון למדינת ישראל. ואני משוכנע, ששיחות השלום תחודשנה, וגם לבנון הודיעה היום שכוונתה לחזור לשיחות השלום.

חברי הכנסת, אין אלה ימים קלים לישראל, אך אנו חזקים די הצורך לעמוד בשתי החזיתות - הקרב על השלום והמלחמה בטרור. בשתיהן ננצח.

אני מציע להסיר את הצעת האי אמון ואם מותר לי, על דעת כל חברי הבית, לאחל לעם ישראל: "חג אורים שמח".